

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

ภาษาไทยเป็นเอกลักษณ์ ประจำชาติ เป็นสมบัติทางวัฒนธรรม อันก่อให้เกิดความเป็นเอกภาพและเสริมสร้างบุคลิกภาพของคนในชาติให้มีความเป็นไทย เป็นเครื่องมือในการติดต่อ สื่อสาร เพื่อสร้างความเข้าใจ ความสัมพันธ์อันดีต่อกัน ทั้งรายวิชาภาษาไทยยังเป็นสื่อที่แสดงถึงภูมิปัญญาของบรรพบุรุษด้านวัฒนธรรมประเพณี ชีวิตทัศน์ โลกทัศน์ และสุนทรียภาพที่บันทึกไว้เป็นวรรณกรรมและวรรณคดีอันล้ำค่า ภาษาไทยจึงเป็นสมบัติของชาติที่ควรค่าแก่การเรียนรู้ เพื่ออนุรักษ์และสืบสานให้คงอยู่คู่ชาติไทยตลอดไป ผู้ที่มีทักษะภาษาไทยดีสามารถใช้ภาษาเป็นเครื่องมือสื่อความคิดความเข้าใจและแสวงหาความรู้ในการศึกษาวิชาสาขาต่าง ๆ ได้ ในระดับประถมศึกษาประสบความสำเร็จมากน้อยเพียงใด ส่วนหนึ่งย่อมขึ้นอยู่กับทักษะทางภาษาของนักเรียน การจัดการเรียนรู้ในวิชาภาษาไทย จึงควรที่ปลูกฝังให้นักเรียนเห็นคุณค่า มีความรู้ ทักษะและเจตคติที่ถูกต้องเพื่อเป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาตนเองและสังคม (กรมวิชาการ. 2545 ก : 1-3) ดังพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2542 ที่ได้กำหนดการเรียนรู้ไว้ใน มาตรา 24 สรุปได้ว่า สถานศึกษาและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรดำเนินการจัดเนื้อหาและกิจกรรมให้สอดคล้องกับความสนใจและความถนัดของผู้เรียน โดยคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคล ให้ผู้เรียนได้เรียนรู้จากประสบการณ์จริง ฝึกการปฏิบัติให้ทำได้ คิดเป็น รักการอ่าน การเขียนและเกิดการใฝ่รู้อย่างต่อเนื่อง

กระทรวงศึกษาธิการ ได้เล็งเห็นความสำคัญของวิชาภาษาไทยจึงได้กำหนดหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 ให้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยเป็นเครื่องมือการเรียนรู้ มีจุดประสงค์ให้ผู้เรียนได้เรียนภาษาไทยเพื่อเป็นแนวทางในการนำไปใช้ประโยชน์ในชีวิตประจำวัน การติดต่อสื่อสาร โดยกำหนดให้ผู้เรียนทุกคนทุกช่วงชั้น ได้เรียนตามมาตรฐานการเรียนรู้และสาระการเรียนรู้ 5 สาระ คือ สาระการอ่าน สาระการเขียน สาระการฟัง การดูและการพูด สาระหลักการใช้ภาษา สาระวรรณคดีและวรรณกรรม เพื่อการเรียนการสอนภาษาไทย จึงมุ่งให้นักเรียนมีพัฒนาการทางภาษา ทั้งในด้านการฟัง พูด อ่าน และเขียน เน้นความเข้าใจ แสวงหาความรู้อย่างมีเหตุผล (กรมวิชาการ. 2544 : 3-6) การสอนภาษาไทยจึงเป็นเรื่องสำคัญในการนำไปใช้ให้เกิดประโยชน์ต่อการดำรงชีวิตในสังคมได้อย่างปกติสุข

กระทรวงศึกษาธิการเล็งเห็นความสำคัญของวิชาภาษาไทย จึงกำหนดแนวทาง ในการปฏิรูป การศึกษา พุทธศักราช 2539-2550 เรื่อง หลักสูตรและกระบวนการเรียนการสอนโดยมุ่งเน้น เป็นพิเศษ ในด้านพื้นฐานภาษาไทย เพื่อรองรับการพัฒนาความรู้และทักษะในระดับที่สูงขึ้น (ทัศพร เกตุถนอม, 2540 : 69)

จุดมุ่งหมายหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 มุ่งพัฒนาคนไทยให้ เป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ เป็นคนดี มีปัญญา มีความสุข มีความเป็นไทย มีศักยภาพในการศึกษาต่อ และประกอบอาชีพ ซึ่งถือเป็นมาตรฐานการเรียนรู้ ให้ผู้เรียนเกิดคุณลักษณะอันพึงประสงค์ สรุปลงได้ว่าเห็นคุณค่าของตนเอง มีวินัย คุณธรรมและจริยธรรม ความคิดสร้างสรรค์ ใฝ่รู้ ใฝ่ เรียน รักการอ่าน การเขียน และรักการศึกษาค้นคว้า ให้มีความรู้อันเป็นสากล เกิดทักษะในการ ดำเนินชีวิต ในการดูแลตนเองให้มีสุขภาพและบุคลิกภาพที่ดี มีประสิทธิภาพในการผลิตและ บริโภค เข้าใจประวัติศาสตร์ของชาติไทย เป็นพลเมืองดีมีจิตสำนึกในการอนุรักษ์ภาษาไทย ศิลปวัฒนธรรม ประเพณี กีฬา ภูมิปัญญาไทย ทรัพยากรธรรมชาติและพัฒนาลิงแวดล้อม รวมถึงรักประเทศชาติและท้องถิ่น มุ่งทำประโยชน์และสร้างสิ่งที่ดีงามให้สังคม (กรมวิชาการ, 2544 : 1)

แนวทางการจัดการเรียนรู้ที่พึงประสงค์โดยมุ่งเน้นให้ผู้เรียนให้เกิดคุณลักษณะความ สามารถทางความคิดสร้างสรรค์ ในการแสวงหา และสร้างความรู้ด้วยตนเอง ควบคุมคุณธรรม ของผู้เรียนให้ทำงานร่วมกับผู้อื่นได้ ดังนั้นในการจัดการเรียนรู้ให้บรรลุจุดมุ่งหมายต้อง คำนึงถึงความแตกต่างของผู้เรียน สนับสนุนให้ผู้เรียนทุกคนได้พัฒนาตามศักยภาพ ตามความ สนใจ ช่วยเหลือแนะนำให้ผู้เรียนประสบความสำเร็จ ในการเรียนและการทำแบบฝึกทักษะ และกิจกรรมต่าง ๆ เพื่อพัฒนาคุณภาพของนักเรียนตามแนวปฏิรูปการศึกษาโดยครูมีบทบาท สำคัญในการคิดค้นหาวิธีการ นวัตกรรม จัดเตรียมประสบการณ์เรียนรู้ด้วยการวางแผนการ จัดการเรียนรู้ให้เหมาะสมกับผู้เรียนและมีการประเมินผล เพื่อให้เป็นไปในทิศทางที่กำหนดก็ จะทำให้ผู้เรียนเกิดคุณลักษณะที่ต้องการได้ (พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ, 2542 : 21-22)

การจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยในระดับประถมศึกษาที่ผ่านมา ยังประสบ ปัญหาด้านการอ่านและการเขียน โดยเฉพาะวัยเริ่มเรียน คือชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 จะประสบ ปัญหาการอ่านไม่ออก เขียนไม่ถูกต้อง คือ การใส่สระ พยัญชนะ วรรณยุกต์ ตัวการันต์ การ แต่งประโยค การใช้ภาษาในการสื่อสารไม่เหมาะสม ล้วนแต่ขาดทักษะในการอ่านและการ เขียนทั้งสิ้น ซึ่งส่งผลกระทบต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยยังอยู่ในระดับต่ำ ซึ่งอาจมี สาเหตุมาจากหลายประการ เช่น ตัวครูผู้สอน เนื่องมาจากการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ เอกสาร

สื่อ และเทคนิควิธีสอนที่ดีครูขาด การสอนซ่อมเสริมและไม่ให้นักเรียนฝึกปฏิบัติ รวมทั้งไม่ศึกษาสภาพแวดล้อมที่เปลี่ยนแปลง โดยเฉพาะในยุคปฏิรูปการศึกษาครูได้รับหน้าที่พิเศษรับผิดชอบมากขึ้น นอกจากการสอนและกิจกรรมทางโรงเรียน การช่วยเหลืองานกิจกรรมหน่วยงานองค์กรท้องถิ่นในชุมชนมีมาก จึงทำให้ครูขาดการดูแลเอาใจใส่อย่างจริงจัง และการสอนที่ดี ทำให้นักเรียนเบื่อหน่ายรายวิชาภาษาไทย (เรวดี อาษานาม. 2537 : 317-321) ส่วนด้านผู้ปกครองนั้นส่วนหนึ่งทิ้งบุตรไว้กับตายาย ทำให้ขาดการเอาใจใส่ในเรื่องการเรียน จึงก่อให้เกิดปัญหาหลายอย่าง โดยเฉพาะขาดการเอาใจใส่ผู้เรียน จึงถือเป็นปัญหาสำคัญของนักเรียนทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำไม่ถึงเกณฑ์ที่ตั้งไว้ คือ ร้อยละ 80 จึงทำให้ไม่สัมฤทธิ์ผลตามจุดมุ่งหมาย (พริ้มเพราวดี หันตรา. 2545 : 79)

ผู้วิจัยได้ศึกษาสภาพพื้นที่พบว่า โรงเรียนบ้านแท่นโนนหนองคู เป็นโรงเรียนขนาดเล็กและมีเด็กพิการเรียนร่วมกับเด็กปกติจำนวน 1 คน เด็กที่ไม่ได้เรียนอนุบาล 2 จำนวน 1 คน จึงไม่มีความพร้อมในการเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ดังนั้นผู้วิจัยจึงต้องการให้พัฒนาทักษะพื้นฐานการอ่านและการเขียนสะกดคำให้พัฒนาสูงขึ้นกว่าเดิม จึงได้จัดกระบวนการเรียนรู้โดยการสอนแบบกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อนมาแก้ไขปัญหที่เกิดขึ้น ซึ่งเป็นรูปแบบการสอนหนึ่งที่ช่วยแก้ปัญหในการเรียนรู้วิชาภาษาไทยได้ (สิปปนนท์ เกตุทัต. 2526 : 12) กล่าวว่าการเรียนรู้ของนักเรียนมิใช่มาจากครูแต่ผู้เดียว แต่สามารถเรียนรู้จากเพื่อนนักเรียนด้วยกัน เพราะนักเรียนย่อมประสบปัญหาในการเรียนคล้าย ๆ กัน เมื่อผู้เรียนคนหนึ่งเริ่มเรียนรู้เร็วเข้าใจ ก็สามารถช่วยเหลือเพื่อนได้ว่าปัญหาที่ขัดข้องอยู่ที่ใด การเรียนโดยวิธีให้เพื่อนช่วยเพื่อน ผู้เรียนมีโอกาสฝึกภาษาเท่ากัน ขณะที่ฝึกในกลุ่มทุกคน มีโอกาสติติงหรือแนะนำกันเองได้มากกว่าที่ครูคนเดียวจะติติงหรือแนะนำนักเรียนทั้งชั้น ซึ่งสอดคล้องกับพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 ที่ระบุไว้ในแนวการจัดการศึกษาว่าให้จัดการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ เน้นกระบวนการเรียนรู้ กระบวนการคิดอย่างมีเหตุมีผลและสร้างสรรค์ (กระทรวงศึกษาธิการ. 2542 : 12-13) เป็นผลให้สมาชิกของกลุ่มมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้น

ดังนั้นการจัดการเรียนรู้ภาษาไทย ควรจัดให้สอดคล้องกับจุดมุ่งหมายของหลักสูตร และตรงกับพัฒนาการของเด็ก กิจกรรมการจัดการเรียนรู้ ควรใช้กิจกรรมที่ให้นักเรียนได้เรียนอย่างสนุกสนานเพลิดเพลิน (วิมลรัตน์ สุนทรโรจน์. 2545 : 131) ดังที่ประทีป แสงเปี่ยมสุข (2538 : 53) กล่าวว่าแบบฝึกทักษะเป็นเครื่องมือที่ช่วยให้นักเรียนเกิดทัศนคติที่ดีต่อการเรียนวิชาภาษาไทยและ อนงศ์ศิริ วิชาลัย (2536 : 27) ที่กล่าวว่า ถ้านักเรียนฝึกมาก ๆ บ่อย ๆ จะทำ

ให้นักเรียนเกิดทักษะทางภาษาได้ดียิ่งขึ้น อันเป็นพื้นฐานที่จะนำไปสู่ความสำเร็จในการเรียนวิชาอื่น ๆ ด้วย ดังนั้นควรได้รับการฝึกการเขียนสะกดคำตั้งแต่เริ่มเรียนเพื่อให้นักเรียนได้รู้และใช้คำพื้นฐานในชีวิตประจำวันได้เพราะคำพื้นฐานเป็นคำที่นักเรียนใช้บ่อย จะช่วยให้นักเรียนได้อ่านเขียนและคิดคำใหม่ได้เร็วขึ้น การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ให้นักเรียนเขียนสะกดคำได้ถูกต้องได้ ก็ต่อเมื่อนักเรียนได้เรียนรู้เกี่ยวกับคำนั้น ๆ มาก่อน เข้าใจความหมาย การออกเสียง ได้ชัดเจน จึงสามารถเขียนสะกดคำนั้นได้ถูกต้อง ในการจัดการเรียนรู้ควรจัดให้นักเรียนฝึกเขียนสะกดคำตั้งแต่ ช่วงชั้นที่ 1 ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-3 (วิมลรัตน์ สุนทรโรจน์. 2545 : 130-134)

เนื่องจากการมีปัญหาการเขียนสะกดคำและแจกลูก คือ อ่านไม่ได้ มักเป็นปัญหาที่เกิดขึ้นกับเด็กเริ่มเรียน เพราะยังจำหลักเกณฑ์อะไรไม่ได้ การอ่านผิดหรือออกเสียงคำไม่ถูกต้อง การอ่านซ้ำ และการอ่านข้าม จึงเป็นสาเหตุให้ผู้วิจัยสนใจพัฒนาแบบฝึกทักษะ เรื่อง การอ่านสะกดคำและแจกลูก โดยการสอนแบบกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อน กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 เพื่อเป็นแนวทางสำหรับครูผู้สอนในการยกระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนให้สูงขึ้น ผู้บริหาร โรงเรียน นักการศึกษาและผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องทางการศึกษา ในการพัฒนาการจัดการเรียนรู้ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยให้มีประสิทธิภาพสูงขึ้น

คำถามการวิจัย

1. การพัฒนาทักษะการอ่านสะกดคำและแจกลูก โดยการสอนแบบกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อน มีประสิทธิภาพอย่างไร
2. คะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนที่ใช้แบบฝึกทักษะก่อนเรียนและหลังเรียนเป็นอย่างไร
3. นักเรียนมีความพึงพอใจที่มีต่อการเรียนโดยใช้แบบฝึกทักษะ เรื่อง การสะกดคำและแจกลูก โดยใช้การสอนแบบกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อน กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นประถมศึกษา ปีที่ 1 มากน้อยเพียงไร

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อพัฒนาทักษะการอ่านสะกดคำและแจกลูก โดยการสอนแบบกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1
2. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน ก่อนเรียนและหลังเรียน

ที่ใช้แบบฝึกทักษะ เรื่อง การอ่านสะกดคำและแจกลูก โดยการสอนแบบกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อน กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

3. เพื่อศึกษาความพึงพอใจ ที่มีต่อการเรียน โดยใช้แบบฝึกทักษะ เรื่อง การอ่านสะกดคำและแจกลูก โดยการสอนแบบกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อน กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

สมมติฐานการวิจัย

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนที่ใช้แบบฝึกทักษะ เรื่อง การอ่านสะกดคำและแจกลูก กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย โดยการสอนแบบกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อน กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ผ่านเกณฑ์ที่กำหนดคือ ร้อยละ 80

ขอบเขตการวิจัย

1. กลุ่มเป้าหมาย เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนบ้านแท่น โนนหนองคู อำเภอโกสุมพิสัย จังหวัดมหาสารคาม จำนวน 10 คน

2. ระยะเวลาที่ใช้ในการวิจัย คือ ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2553

3. เนื้อหาที่ใช้ในการพัฒนาแบบฝึกทักษะเป็นเนื้อหา สาระการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 เรื่อง การอ่านสะกดคำและแจกลูก ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ประกอบด้วยหน่วยการเรียนรู้ย่อย ดังต่อไปนี้

3.1 สระอะ และสระอา

3.2 สระอิ และสระอี

3.3 สระอุ และสระอู

3.4 สระอึ และสระอือ

3.5 สระโอ และสระออ

3.6 สระโอ และสระออ

4. ตัวแปรที่ศึกษา มีดังนี้

4.1 ตัวแปรอิสระ คือ วิธีการเรียน โดยใช้แบบฝึกทักษะกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 เรื่องการสะกดคำและแจกลูก ประกอบกระบวนการสอนแบบกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อน

4.2 ตัวแปรตาม

4.2.1 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 เรื่อง การอ่านสะกดคำและแจกลูก

4.2.2 ความพึงพอใจของนักเรียนในการเรียน โดยใช้แบบฝึกทักษะการอ่านสะกดคำและแจกลูก โดยการสอนแบบกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อน

นิยามศัพท์เฉพาะ

การพัฒนา หมายถึง กระบวนการในการผลิตและพัฒนาแบบฝึกทักษะการอ่านและการเขียนสะกดคำและแจกลูกกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 อย่างเป็นระบบและเป็นขั้นตอน ตามหลักวิชาการในการพัฒนาแบบฝึกทักษะให้เหมาะสมกับผู้เรียนและให้เกิดประสิทธิผล

แบบฝึกทักษะ หมายถึง เอกสารในการเรียนรู้ ที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้น เพื่อใช้ฝึกทักษะให้ผู้เรียนเกิดความชำนาญ ใช้ประกอบแผนจัดการเรียนรู้ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 เรื่อง การอ่านสะกดคำและแจกลูก ซึ่งมีลำดับขั้นตอนดังนี้

1. เติมสระให้มีความหมายตรงกับภาพ
2. จับคู่ภาพกับคำให้ได้ความหมาย
3. การอ่านสะกดคำและแจกลูก
4. ฝึกการแยกเสียงสระ
5. การเขียนประโยคใหม่โดยใช้คำแทนภาพ

การอ่านสะกดคำ หมายถึง การจัดเรียงพยัญชนะ สระ วรรณยุกต์ ตัวสะกด และตัวการันต์ มาประสมกันให้มีความหมายที่ถูกต้อง ตามพจนานุกรมฉบับบัณฑิตยสถาน พุทธศักราช 2542 และสามารถนำคำดังกล่าวใช้ในการสื่อสารในชีวิตประจำวันได้

การแจกลูก หมายถึง การออกเสียงคำที่ประสมด้วยเสียงพยัญชนะต้นเป็นเสียงหลัก แล้วเปลี่ยนเสียงสระไปตามลำดับ หรือเปลี่ยนเสียงตัวสะกดไปที่ละมาตราหรือการออกเสียงคำที่ประสมด้วย พยัญชนะ สระ วรรณยุกต์ ตัวสะกด โดยมีเสียงสระเป็นเสียงหลัก

กระบวนการสอนแบบกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อน หมายถึง การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ด้วยตนเองเป็นการกระจายบทบาทการสอนจากครู ไปสู่นักเรียน เป็นกิจกรรมการเรียนการสอนที่ยืดหยุ่นเป็นศูนย์กลาง เป็นวิธีการที่ครูผู้สอนพยายามเข้าถึงตัวนักเรียนแต่ละคน เป็นแนวความคิดที่ส่งเสริมและโน้มน้าวให้เด็กนักเรียนเกิดทัศนคติที่ดีภายในกลุ่ม โดยครูผู้สอนมีการวางแผนไว้ล่วงหน้า เพื่อเป็นการช่วยเหลือนักเรียนให้เข้าใจ

บทบาทและหน้าที่ของตนเองได้อย่างถูกต้อง

ประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะ หมายถึง ผลการใช้แบบฝึกทักษะ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 เรื่อง การอ่านสะกดคำและแจกลูก ซึ่งทำให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้และสามารถบรรลุตามเกณฑ์ 80/80

80 ตัวแรก หมายถึง ร้อยละของคะแนนเฉลี่ยของนักเรียนทุกคนที่ได้จากการทำแบบฝึกทักษะแต่ละชุด เฉลี่ยไม่น้อยกว่าร้อยละ 80

80 ตัวหลัง หมายถึง ร้อยละของคะแนนเฉลี่ยของนักเรียนทุกคนที่ได้จากการทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนของนักเรียน ได้คะแนนเฉลี่ยไม่น้อยกว่าร้อยละ 80

แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง แบบทดสอบที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น เพื่อวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 เรื่องการอ่านสะกดคำและแจกลูก

ความพึงพอใจ หมายถึง ข้อคิดเห็นของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่มีต่อแบบฝึกทักษะการอ่านสะกดคำและแจกลูกด้วยกรวด 5 ระดับ ตามแนวคิดของลิเคอร์ท์ (สุรวาท ทองบุ, 2553 : 85-86) ดังนี้

ระดับ 5 หมายถึง มีความพึงพอใจในการจัดการเรียนการสอนมากที่สุด

ระดับ 4 หมายถึง มีความพึงพอใจในการจัดการเรียนการสอนมาก

ระดับ 3 หมายถึง มีความพึงพอใจในการจัดการเรียนการสอนปานกลาง

ระดับ 2 หมายถึง มีความพึงพอใจในการจัดการเรียนการสอนน้อย

ระดับ 1 หมายถึง มีความพึงพอใจในการจัดการเรียนการสอนน้อยที่สุด

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. มีแผนการจัดการเรียนรู้และแบบฝึกทักษะ เรื่อง การอ่านสะกดคำและแจกลูก และแนวทางที่จะนำไปปรับปรุง และพัฒนาการจัดการเรียนรู้ในการเรียนการสอนภาษาไทย ในเนื้อหาสาระอื่น ๆ ต่อไป

2. นักเรียนได้รับการพัฒนา ความรู้ ความเข้าใจ และทักษะการอ่านสะกดคำและแจกลูก

3. เป็นแนวทางสำหรับบุคลากรในสถานศึกษาที่สนใจนำไปประยุกต์ใช้การจัดการกิจกรรม การเรียนการสอน และพัฒนาใช้สื่อการเรียนการสอนในกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น ๆ